

STAR
WARS

STÍN SITHU

ADAM CHRISTOPHER

Star Wars Stín Sithu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.alicanto.cz
www.albatrosmedia.cz

Alicanto

Adam Christopher

Star Wars - Stín Sithu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

STAR
WARS

STÍN
SITHU

A D A M C H R I S T O P H E R

Alicanto

Shadow of the Sith

© & TM 2026 Lucasfilm Ltd

All rights reserved

Cover Illustrations: Juan Esteban Rodriguez

Cover design: Ella Laytham

Z anglického originálu Star Wars Shadow of the Sith vydaného
nakladatelstvím Random House LLC, New York v roce 2023,

přeložil Lukáš Potužník

Vydalo v Praze roku 2026 nakladatelství Alicanto
v Albatros Media a. s. se sídlem 5. května 22, Praha 4

Číslo publikace 44 769

Redigoval Pavel Klimeš

Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec

Technická redaktorka Barbora Pokorná

Sazbu zhotovilo Art D – Grafické studio Černý, s. r. o.

1. vydání

Pro čtenáře od 12 let

ISBN tištěné verze 978-80-252-5820-0

ISBN e-knihy 978-80-252-6089-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-252-6090-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-252-6085-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

e-shop: www.albatrosmedia.cz

info@albatrosmedia.cz

Vytěžování textu či dat z této publikace ve smyslu článku 4
směrnice 2019/790/EU je zakázáno.

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou spotřebitelskou cenu.

Alicanto

Pro Sandru, na věky.
Mamce a tátovi. Mám vás moc rád.

Před dávnými časy, v předaleké galaxii....

A nakonec se stínu ani nedotknete.
Nakonec vlastně ani nechcete.
Jenže stín je to jediné, co nakonec zbude.
Protože stín vás chápe.
Stín vám dovede odpustit.
Stín si vás k sobě přivine.
A ve svém ohnivém nitru zaplanete vlastním plamenem.

– Varování z temných časů

*Nastal čas míru. Popel tyranského Galaktického
impéria pomalu chladne a Nová republika se
snaží nastolit novou éru svobody a spolupráce,
zatímco mistr Jedi LUKE SKYWALKER ve svém
chrámu cvičí novou generaci ratolestí.*

*V Síle však bují temný stín. Zatímco bývalý
generál Povstalecké aliance LANDO
CALRISSIAN dále pátrá po své unesené dceři,
kultisté z utajeného světa EXEGOLU usilují
o naplnění plánů, jež se rodily celou generaci.*

*Mezitím se v hlubinách Divokého vesmíru vydává
na strastiplnou cestu zoufalá mladá rodina
prchající před vyslanci zla, jež galaxie
považovala za dávno mrtvé...*

KAPITOLA I

DIVOKÝ VESMÍR, SOUŘADNICE NEZNÁMÉ NYNÍ

Zpočátku byl všude jen pustý prostor. Vzápětí se objevila loď, představující hmotu, tvar a strukturu. Odsud tam, přes nedozírné dálavy vesmíru, tak snadno, jako byste zatáhli za páku. Ve své jednoduchosti to bylo takřka magické.

Právě v tu chvíli však přehřívající se navigační počítač lodi žadonil o změnu.

Starý otlučený frachták zůstal na okamžik jen tak viset, unášený prostorem jako medvěd garu probouzející se po dlouhé hibernaci a mžourající po okolí.

Pak se loď otřásla a začala se naklánět na levobok. Opsala dlouhou, pomalou spirálu, během které náhle zrychlila, když jí v záplavě bílých jisker selhal zářový impulzní stabilizátor. Příď lodi se propadla dolů, motor na pravoboku začal prskat a zpod uvolněného krycího plátu se linula hrozivě rudá záře.

Pro pilotku a její dva pasažéry se situace záhy změnila ze špatné na ještě horší.

Dva dny. Víc nezvládli. Dva dny od Jakku, ve vlekoucí se lodi, která by vůbec neměla létat, ale byla jediný stroj, který se jim podařilo

ukořistit z vrakoviště Unkara Plutta u stanice Niima. Nezdálo se, že by se mohli dostat dál.

Neuběhlo ani pár hodin, co se odvážili pomyslet, že by se jim to třeba... podařilo? Prchli ze svého obydlí, jejich univerzální domácí droid, vlastnoručně vyrobený ze šrotu a dalších odpadků, se obětoval, aby lovce svedl ze stopy. Pak našli loď (popravdě řečeno, už dávno si ji pro takový den vyhlédli – den, o němž doufali, že nikdy nenastane). Odstartovali pouze oni sami. Jen s hračkami, knihami, dekou, hrstkou kreditů a oblečením v batozích na zádech. Zadali navigačnímu počítači vektor, který je měl dostat *daleko* mimo dosah (alespoň v to doufali). Připoutali se a vyrazili.

A teď? Loď stěží přechala úvodní část letu. Únik do Divokého vesmíru byl zoufalý krok, ale ani zdaleka to nebyl konec jejich cesty. Mělo to být místo, kde by se mohli schovat, jen na čas, a využít tu dobu k *naplánování a stanovení kurzu*.

Když se teď bezvládně vznášeli v prostoru, jejich možnosti vypadaly mnohem omezeněji. Uprchli z Jakku, jen aby... co vlastně? Umřeli ve studených končinách vesmíru? Aby se těm třem starý frachták stal hrobem, navždy ztraceným na okraji galaxie? Jejich smrt by nikdo neoplakával, jejich jména by byla zapomenutá.

Dathan, Miramir.

Rey.

Vnitřek frachtáku vypadal stejně staře a otlučeně jako jeho vnějšek – pilotní kabina byla stísněná a přísně účelná, staromódní uspořádání vyžadovalo přítomnost nejen pilota a kopilota, ale také navigátora, jehož třetí sedadlo v zadní části kabiny bylo odvrácené od čelních průzorů. Na téhle cestě si ale museli vystačit jen s dvojčlennou posádkou.

Na sedadle pilota seděla mladá žena s dlouhými světlými vlasy volně svázanými modrou stuhou, která ladila s barvou jejího pláště. Rukávy krémové tuniky měla vyhrnuté a skláněla se nad řídicím panelem. Jednou rukou pevně svírala nespolupracující knipl a druhou přejížděla nad tlačítky a přepínači a snažila se přimět rozhrkanou loď k poslušnosti. Skrz sešikmený a značně poškrábaný přední průzor z transparentního bylo vidět hvězdné pole, které se před nimi našikmo stáčelo, jak se frachták řítí do vývrtky.

Za sedadlem navigátora klečel mladý muž s krátkými tmavými vlasy a rašící bradkou. Objímal sedadlo a spolu s ním i jeho malého pasažéra. Dítě se choulilo v měkkém hnízdečku vytvořeném z pestrobarevné deky, která ostře kontrastovala s matnou šedomodrou barvou letové paluby.

Muž natáhl krk a sledoval, jak jeho žena zápolí s řízením, pak políbil na hlavu šestiletou holčičku, jež seděla připoutaná v sedadle s velkými tlumícími sluchátky navigátora na uších, a vstal. Před dívenkou poblikávaly na starodávném navigačním panelu – čtvercové matici stovek jednotlivých drobných svítících čtverečků – různobarevné obrazce pohyblivých tvarů, jednoduchá hra, kterou dívčina matka uložila do pomocného počítače, aby nějak zabavila svou dceru na dlouhé cestě.

Muž se podíval na hrací plochu, ale děvče už si nehrálo. Pohlédl zpět k ní a všiml si, že má pevně zavřené oči. Naklonil se k dceři a objal ji.

„Držím tě,“ zašeptal Dathan Rey. „Dopadne to dobře, jsem tu s tebou.“

Ozvala se rána; Dathan ji cítil stejně silně, jako ji slyšel, když další část namáhaných motorů vypověděla službu a lodí otřásla menší exploze. Zpod Reyiných zavřených víček vytryskly slzy. Dathan je setřel, sám zavřel oči a přál si, aby štěstí bylo alespoň jednou na jejich straně.

„Tak, a je to!“ vykřikla Miramir a pak vítězoslavně zavýskla. Loď se ještě jednou otřásla a pak to soustavné chvění ustalo úplně. Přes přířizové průzory teď hvězdy vypadaly naprosto klidně.

Dathan se navzdory situaci neubránil úsměvu. Nemohl si pomoci. Jeho žena byla génius a on ji miloval. Nevěděl, *kde* se to v ní bralo, ale byla přirozený talent, jako by to snad měla v genech. Dovedla létat s čímkoli, byla samorostlá konstruktérka a vynálezkyň. Miramir tomu říkala flikování, jako by to ani nic nebylo, jako by si vůbec neuvědomovala, jak výjimečné má nadání. Za ta léta, co ji znal, se jí Dathan často ptal, kde k tomu daru přišla, ale Miramir jen pokrčila rameny a řekla, že její babička byla úžasná žena. A to mohl Dathan potvrdit – několikrát se s ní setkal, než se Miramir vzdala svého života v soumrácném lese Hyperkarnu a odletěla s Dathanem. Ale v tom případě... odkud to všechno znala její *babička*?

Dathana to zajímalo, ale časem se naučil příliš nevyptávat. Miramir se po babičce stýskalo. Chyběl jí domov. To byla další věc, kterou se Dathan snažil pochopit. *Stesk po domově*, respektive stesk po něčem, kam se člověk nemohl vrátit – to pro něj bylo něco naprosto

nepochopitelného. A ano, po čase stráveném na Hyperkarnu něco cítil, dokonce i po letech na Jakku, ale nebyl si jistý, jestli je to totéž. Ani jedno z těch míst totiž nepovažoval za skutečný *domov*.

Měl domov, místo, o kterém mohl po právu říkat, že odtamtud pochází. Bylo to místo, kam se často vracel ve snech.

Ve snech... a nočních můrách.

„Takhle to chvíli vydrží,“ prohlásila Miramir, pustila knipl a natáhla ruku k řadě mohutných spínačů na šikmém panelu nad sedadlem pilota. „Přesměrovala jsem záložní napájení do impulzního stabilizátoru na pravoboku a pak jsem zvýšila polohový úhel *daleko* za bod sedm, ale to je v pohodě, protože...“

Zarazila se, když Dathan padl do sedadla kopilota a zadíval se na ni se zdviženým obočím.

„Nemám tušení, co to znamená,“ podotkl, „kromě toho, že jsme v bezpečí, že?“

Miramir se posadila zpět a její drobná postava vypadala v sedadle pilota zakrněle. S úsměvem přikývla.

Dathan cítil, jak se jeho vlastní úsměv rozšiřuje. Miramirina spokojenost – její úleva – byla nakažlivá. Možná se z toho nakonec *přece jen* dostanou.

„Stabilizátory vydrží, dokud se neresetuje hyperpohon,“ řekla Miramir. „Motivátor se s každým skokem přehřívá, ale zatím pořád funguje. Pár dalších skoků bychom ještě měli zvládnout.“ Odmlčela se a pak nakrčila nos. „Ale budeme si muset najít jinou loď. Což znamená...“ Pokynula k průzorům, k nekonečné prázdnotě, která byla Divokým vesmírem.

Dathan přikývl. „Což znamená návrat na Vnější okraj.“

Miramir si odepnula pásy a vydala se k Rey. Klekla si k sedadlu navigátora, opatrně sejmula dceři sluchátka z hlavy a pak odepnula pásy i jí. Jakmile se z nich Rey vymanila, vyskočila ze sedadla, vrhla se na matku, ovinula ji rukama i nohama a zabořila jí hlavu do prsou. Rey byla na šestileté dítě možná malá, ale Miramir dceřina touha po vzájemné blízkosti nevadila, protože věděla, že z toho brzy vyroste. Otočila se a opatrně se posadila do sedadla navigátora s Rey stále v náručí. Nohou sedadlo otočila tak, aby seděla čelem k Dathanovi.

„Vím, že je to nebezpečné,“ řekla, „ale tahle loď nebyla na Pluttově vrakovišti jen tak bezdůvodně. Udělali jsme jeden dlouhý skok a podívej, co se stalo. S každým dalším to bude jen horší.“

Dathan si povzdychl a přikývl. „Nemáme na vybranou,“ přitakal. „Já vím.“

Miramir naklonila tvář k Reyiným vlasům, zabořila nos do jejího hnědého copu a upřela zrak kamsi na podlahu.

Dathan ten pohled znal. Za poslední dva dny ho viděl nesčetněkrát. Bolelo ho takhle Miramir vidět. Jeho ženu, jeho lásku, nejchytřejší, nejkrásnější a vůbec nejlepší osobu, jakou kdy potkal. Rozhodně byla mnohem schopnější a ve většině věcí lepší než on, ať se snažil sebevíc.

A věděl ještě něco.

Všechno to zavinil on.

Ale na to bude čas později. Právě teď jim došly veškeré možnosti a otevřela se jim jen jediná cesta.

„Hej,“ řekl Dathan. Přinutil se znovu usmát.

Miramir zvedla oči, ale nepromluvila.

„Hej, no tak,“ řekl Dathan.

Miramir se na něho podívala a její velké oči začínaly vlhnout.

„Mami, já mám hlad.“

Miramir se podívala na Rey a –

Nahlas se rozesmála. Dathan se pousmál a brzy zjistil, že se nedovede ubránit tomu, aby se k ní nepřidal.

Rey se vykroutila z matčiny náruče a pohlédla na otce.

„Vy jste praštění,“ řekla a ukázala na čelní průzor. „Kdo je to?“

Sotva dítě promluvilo, rozezněl se poplach. Dathan ho vypnul a pak se obrátil, aby se podíval, co Rey spatřila. Poplach se rozezněl znovu.

„Co je to?“ zeptala se Miramir.

„Máme společnost,“ odtušil Dathan a sledoval, jak se v dálce pohybuje trojice hvězd a začíná se zvětšovat.

Tři lodě letící ve formaci.

A mířily přímo k nim.

KAPITOLA 2

DIVOKÝ VESMÍR, SOUŘADNICE NEZNÁMÉ NYNÍ

„Našli nás,“ šeptl Dathan. „Jak nás mohli najít?“ Podíval se na řídicí systémy před nimi, z nichž skoro všechny pro něj byly naprostou záhadou. „Miramir, musíme odsud pryč.“

„Postarej se o Rey,“ řekla jeho žena, „a nech to na mně.“ Sotva si vyměnili místa, objevil se záblesk a ozval se řev motorů. Instinktivně se přihrčili, když se trojice pronásledovatelů rozdělila přímo před přídí frachtáku. Dvě lodě prolétly kolem boků a třetí přímo nad nimi. Světla na panelech kolem nich se rozblíkala, jak se prastaré počítačové systémy frachtáku probudily k životu a začaly monitorovat pohyb těch druhých lodí.

„Otáčejí se,“ vyhrkl Dathan a četl údaje na navigátorském panelu. Zobrazení bylo špatné – jejich frachták měl být spíš v muzeu, než ztracený v Divokém vesmíru -, ale na pozadí křiklavě oranžové mřížky se po obrazovce sunuly tři rozmazané značky představující lodě pronásledovatelů, které se právě otáčely a vracely se k nim. „Jsme si jistí, že jsou to oni?“ zeptala se Miramir a soustředila se na letové systémy. „Jak nás vystopovali?“

Dathan pokrčil rameny. „A jak nás vystopovali poprvé? Oni to nevzdají, Miramir. *Nikdy* to nevzdají. Za jak dlouho budeme moct skočit?“

Miramir přepnula na další údaje a vypustila zadržovaný vzduch z tváří. „Za pár minut. Motivátor hyperpohonu je ještě pořád přehřátý, a jestli sáhnu na impulzní stabilizátory, bude stejně moc těžké získat únikový vektor.“

Někde v dáli zazněl skřípavý zvuk. Dathan zvedl oči ke stropu pilotní kabiny, který ožil tančícími indikátory. Pak se ozvala rána a frachták se zhoupl ze strany na stranu. V černé nicotě vesmíru před ním se zeleně zablesklo, jak jim útočící loď, nyní znovu v nové formaci, zaryčely nad hlavami a vypálily varovné výstřely nad před. Dathan sledoval, jak se loď vzdalují a pak se rozdělují a znovu obracejí zpět. Řítily se k nim a spustily další salvu, zjevně záměrně mimo cíl, která ozářila letovou palubu.

Srdce Dathanovi bušilo o překot. Obrátil se k Rey. Zase seděla v sedadle navigátora, oči měla zavřené a drobnýma ručkama svírala okraje příkrývky pod sebou, kousek jediného domova, který kdy poznala a který se jim podařilo vzít s sebou. Dathan cítil, jak se mu svírá hrud. Jeho láska k dceři byla tak hluboká, tak upřímná, že málem zapomněl dýchat, když popadl navigátorská sluchátka, nasadil je Rey na uši a připoutal ji k sedadlu.

Další střela těsně minula trup a loď se znovu zachvěla. Dathan se vrátil na sedadlo kopilota a připoutal se.

Miramir si přečetla něco na panelu nad sebou a svažila čelo. „Snad bych mohla hyperpohon nahodit ručně a obejít tak motivátor...“ Odmlčela se a podívala se na Dathana. „Nejspíš to bude pěkně drsná jízda.“

Dathan přikývl. „Kolik času budeš potřebovat?“

„Tři minuty.“

Dathan přikývl. „Pak budeš mít tři minuty. Drž se.“

Sevřel knipl kopilota, párový k tomu na Miramirině stanovišti, a jediným tlačítkem, které poznával, vypnul veškerou automatiku. Frachták se téměř okamžitě naklonil a pak se stočil do strmého střemhlavého pádu, protože přetížený impulzní stabilizátor na pravoboku už nedokázal kompenzovat svůj zcela neaktivní protějšek na opačné straně lodi. Směr pohybu frachtáku se změnil tak náhle, že jim útočící stíhačky zmizely z dohledu. Vesmír zeleně světélkoval, ovšem v tichu, varovné výstřely teď byly příliš vzdálené.

Dathan zaťal zuby. Knipl se mu pod rukama chvěl a celá loď mu vzdorovala, zatímco se ji snažil nasměrovat pryč od útočníků. Nevěděl, co dělá – *neuměl* létat s ničím a nechtěl to ani zkoušet –, ale i to nejzákladnější, instinktivní manévrování jim mohlo poskytnout dost času, aby Miramir zapracovala na svém novém plánu.

Útočníci byli malí, obratní, a jak Dathan předpokládal, rychle se k nim přibližovali. Jakmile se objevili na obzoru, přitáhl loď znovu doleva a zvedl příď. Frachták se roztočil kolem své osy, ve vývrtce pronikl doprostřed formace mnohem menších útočících lodí a donutil je provést vlastní úhybný manévr.

„Ještě minutu,“ ozvala se Miramir.

Dathan nespouštěl oči z čelních průzorů, souhlasně přikývl a snažil se udržet frachták ve vodorovné poloze. Útočníci se přeskupili a zrychlili k dalšímu frontálnímu útoku, ale stále vedli palbu opatrně – chtěli frachták znehybnit, ne zničit. Jejich varovné výstřely se stále více přibližovaly, nejspíš spoléhali na to, že tlakové vlny už tak poškozené plavidlo ochromí. Dathan využil jejich opatrnosti a znovu zrychlil proti nim. Když se stíhačky opět rozdělily, trhl knipletem na levobok a stočil frachták přímo do cesty jedné ze stíhaček.

Několik dalších blasterových výbojů prolétlo kolem a frachták se zakymácel. Dathan věděl, že to nemůže natahovat věčně. Jen doufal, že loď vydrží pohromadě ještě chvíli.

„Tak jo, skoro hotovo, skoro hotovo,“ ozvala se znovu Miramir. Stála teď u stanoviště pilota a soustředila se na množství ovládacích panelů nad sebou. Modrý plášť měla odhrnutý za zády. „Stačí nastavit navigační počítač na nulové souřadnice a můžeme provést skok. Ne dlouhý, ale měl by stačit na to, abychom je setřásli.“

A tehdy se za čelními průzory objevil nový oslepující záblesk a odněkud zezadu se ozvalo další tupé zadunění výbuchu. Loď se rozkymácela tak silně, že to Miramir odhodilo na podlahu. Rey za jejich zády vykřikla překvapením a strachy.

Miramir se vytáhla zpět do pilotního sedadla. „Jsme v pořádku, Rey, jsme tady u tebe,“ řekla, možná spíš kvůli sobě než kvůli dceři, protože Rey se sluchátky na uších ji nemohla slyšet. „Už to bude. Hlavně se pevně drž.“ Ale když se Miramir připoutala, ohlédlá se přes rameno s vyděšeným, utrápeným výrazem, který Dathan nerad viděl. Natáhl krk a sledoval její pohled k sedadlu, kde seděla jejich dcera s hlavou zabořenou do deky.

„Tak fajn, jdeme na to,“ vydechla Miramir. Chopila se hlavního pilotního kniplu a Dathan ucítil, jak mu jeho knipl klouže z rukou. Pustil ho.

Daleko před nimi se tři útočící lodě znovu přeskupily a v těsném oblohou se vracely k nim. Jejich iontové motory za sebou mezi hvězdami nechávaly zářivé stopy.

A bylo to. Konec hry. Chystaly se k závěrečnému útoku, připravené nadobro vyřadit frachták a zmocnit se kořisti.

Lodě se rychle přibližovaly.

„To nezvládneme,“ namítl Dathan.

„Ale zvládneme.“

„Nemáme dost času ani prostoru, Miramir. Sevřou nás mezi sebe. Když budou přímo před námi, nebudeme moct skočit.“

„Já to zvládnu.“

„Víš co?“

Miramir nepřestávala, ani nevzhlédla od řízení, protože nemohla spustit oči z údajů o hyperpohonu. Ze svého sedadla Dathan viděl, jak údaje rolují po displeji tak rychle, že je nedokázal přečíst. „Co?“

„Miluju tě,“ řekl Dathan.

Miramir pohlédla na svého manžela a Dathan měl najednou zase pocit, že se zastavil čas. Zdálo se, že se chystá něco říct, ale místo toho se jen... usmála. Tím svým úsměvem, který tak dobře znal, který miloval, pro který by přeletěl celou galaxii, který rozzářil i tenhle bezejmenný kout pustého prostoru. Úsměvem, který patřil jeho ženě, matce jeho dítěte, Miramiriným úsměvem –

Přišel další záblesk, tentokrát modrý. Loď se znovu zakymácela, ale ten pohyb byl mírný, protože potlučený frachták nezasáhla tlaková vlna, ale vezl se po hřebeni energetického pulzu. Dathan s Miramir se otočili a sledovali, jak se prostřední stíhačka z trojice letící k nim vypařila v záblesku ionizovaných částic a poslala zbylé dvě na zoufalý únikový kurz.

Byly sice rychlé, ale ne dost. Druhá stíhačka explodovala v rozpínajícím se mračnu žhavých plynů, které prořaly elegantní linie nové lodi, jež se prohnala troskami.

Tahle nová byla dlouhá, elegantní, s jemně tvarovanou kuželovou přídílí, za kterou následoval úzký, šípovitý trup s motory vzadu. Po stranách měla čtveřici křídel s dlouhými, jako kopí čnějícími kanony na koncích, jejichž letové plochy byly nastavené do tvaru známého po celé galaxii.

„X-wing,“ vydechla Miramir a zamrkala, jako by nemohla uvěřit svému štěstí. „Od prostoru Nové republiky jsme pořád dost daleko. Co tady dělá?“ Obrátila se k Dathanovi s vykulenýma očima, jako by si začala uvědomovat, že jsou možná konečně v bezpečí.

Ale Dathan zavrtěl hlavou. „Nevím a nezajímá mě to.“ Podíval se na panel kopilota a litoval, že toho o lodních systémech neví víc. „Můžeme už konečně skočit?“

Miramir vytřeštila oči a pokynula k čelním průzorům. „O čem to mluvíš? Už nikam skákat nemusíme. Nová republika nám pomůže.“

Zatímco to říkala, za průzory se modře zablesklo. Poslední zbývající útočník se pokusil odlepit a najít si prostor pro skok do rychlosti světla. Pronásledující X-wing byl však mnohem rychlejší a lépe vyzbrojený. Jeho pilot poslal útočníka do úzké spirály, spustil palbu ze všech čtyř kanonů a vyslal za svou kořistí sérii blasterových střel.

Ne, nebyl to jeden X-wing. Ale dva – *tři*. Další dvě stíhačky se vynořily zpod frachtáku a uháněly od něj, aby se kvapně připojily k té první. Dathan a Miramir sledovali, jak se nosné plochy jejich křídel rozevírají do útočných poloh a čtveřice motorů žhne, když začaly zrychlovat.

Útočník se marně pokoušel dostat ze zaměřovačů X-wingů dřív, než stihne aktivovat hyperpohon. Roztočil svou loď kolem její osy, pak ji převrátil a hned nato s ní prudce klesl. Ale neměl šanci.

Dathan přihlížel, jak se trojice X-wingů řadí do těsné formace a přibližuje se ke svému cíli, ale i když viděl, jak ničí posledního lovce, necítil žádné zadostiučinění. Tentokrát je zachránilo pouhé štěstí – co tady Nová republika vůbec *dělala*? –, ale věděl až příliš dobře, že tam, odkud přiletěly X-wingy, jsou i další lovci a kořist je příliš cenná, než aby se jí vzdali.

„Skoč,“ řekl tiše. Miramir se na něj znovu podívala a jejich oči se střetly. Dathan doufal, že to pochopí, mluvili o tom dost často – sakra, věděla *přesně*, na co myslí.

A pak k jeho úlevě přikývla.

Nemohli věřit nikomu. Dokonce ani Nové republice.

Byli odkázáni jen sami na sebe. Vždycky byli a vždycky budou.

Miramir se opět věnovala řízení a Dathan se ohlédl k sedadlu navigátora. Rey byla schoulená pod dekou, odkud jí vykukovaly prstíky jedné ruky, kterými tiskla sedadlo pod sebou.

V ten okamžik se komunikátory lodi probudily k životu.

„Pozor, neznámá lodi. Vypněte navigační počítač a připravte se na inspekci.“

Dathan se znovu podíval na strop. Inspekce... ze tří X-wingů? Vůbec to nedávalo smysl.

A pak se objevila čtvrtá loď, která se pomalu blížila k frachtáku. Obrovská deska z popelavě šedého kovu, jejíž povrch byl posetý anténami, průřezy, senzorovými bloky a zbraňovými systémy.

Dělová loď Nové republiky. Dathan nevěděl, jaký typ, ale na tom nezáleželo. Trup dělové lodi postupně zakryl všechny hvězdy a Dathan pocítil mírné chvění, když se na ně zaměřily tažné paprsky a pomalu je vlekly k modře zářícímu ústí hangáru, které se právě otevřelo.

Dathan se opřel a zabořil tvář do dlaní. Zavrtěl hlavou a pak ucítil Miramiriny ruce na svých. Otevřel oči a nechal své ruce, které Miramir stále držela, klesnout do klína.

Skrz průzor frachtáku sledoval, jak se hangár zvětšuje stále víc a víc. Vedle nich prolétly dva doprovodné X-wingy a zlehka dosedly na palubu. Pak zmizela i modrá mihotavá stěna, když frachták prošel magnetickým štítem.

„A je to tu,“ vzdychl Dathan, „konec cesty.“

„To nevíme,“ odvětila Miramir.

Snad měla pravdu. Snad byl příliš opatrný – příliš *cynický*.

Komunikátor znovu štkl.

„Pozor, posádka neznámé lodi, vyjděte na výstupní rampu. Řiďte se prosím našimi pokyny.“

Miramir si odepnula pásy a vstala.

„No,“ řekla a zlehka pokrčila rameny. „Aspoň že řekli ‚prosím‘.“

Dathan nehybně stál a srdce mu divoce bušilo. Cítil, jak Rey kroutí svou rukou v jeho dlani a snaží se mu vytrhnout. Zahleděl se na ni.

„Držíš mě moc pevně, tati.“

Dathan se skoro rozesmál, ale přeci jen stisk uvolnil. Pak zvedl oči a sledoval, jak Miramir mluví s jedním z pilotů X-wingů, důstojníkem pořád ještě oděným v modré letecké kombinéze a s přilbou pod jednou paží. Vedle něj stála další pilotka s přilbou ledabyly pověšenou na předloktí.

Stáli v hangáru pod výstupní rampou jejich frachtáku. Důstojníci Nové republiky je zatím jen vyzvali, aby zůstali na místě, a když se začali vyptávat, Miramir jim ochotně odpovídala.

S lidmi to uměla, to Dathan věděl, ale nijak zvlášť ho to neuklidňovalo. Faktem bylo, že neměli žádné doklady, žádné licence ani povolení, žádnou oficiální dokumentaci jakéhokoli druhu a jejich loď neměla žádné identifikační označení, transpondér, prostě... nic. Dathanovi nezbyvalo než doufat, že Miramir na důstojníky zapůsobí svým šarmem, protože on – i Miramir – věděli, že ačkoli si Nová republika nárokovala vládu nad velkou částí galaxie, existovaly oblasti, které si spokojeně žily za jejími hranicemi, mírumilovně, ale bez ochoty či zájmu připojit se k její vznešené věci. Od zničení druhé Hvězdy smrti nad Endorem uplynulo sedmnáct let. Sedmnáct dlouhých let od chvíle, kdy Dathanův otec – i teď cítil chlad, prázdnotu a jakousi neznatelnou závrať, když si vzpomněl na Palpatina – padl a Impérium, jemuž vládl, se roztrátilo. Jistě, uplynula dlouhá doba, ale galaxie byla velká a rodící se nová vláda musela získat zpět spoustu pozic, doslova i obrazně. Dathanovi, jenž to celé sledoval a *přál* si, aby byl starý řád nahrazen novým, občas připadalo, že Nová republika nedokázala vůbec nic.

Ale to teď stejně nebylo podstatné. Nacházeli se v Divokém vesmíru, doslova v zemi nikoho. Ani Nová republika si tu nemohla nárokovat nějaké pravomoci.

Nebo mohla?

Miramir se ohlédla na Dathana a našpulila ústa do výrazu *vůbec netuším, co se děje*. Vydala se zpátky k němu a Rey a oba piloti X-wingů jí šli v patách. Mužský pilot se držel zpřímá, rovný jako pravítko, a Dathan hádal, že je starší důstojník. Pilot se podíval na Dathana a pak na Rey s výrazem, který sice nevyjadřoval přímo nevraživost, ale neměl k ní daleko. Pilotka se tvářila mnohem přívětivěji a hlavně daleko uvolněněji.

Starší důstojník si odfrkl, pohlédl na Miramir a pak se znovu zadíval na Dathana.

„Chápu to správně, že nemáte vůbec žádné doklady?“

Dathan mu věnoval úsměv, který nebyl opětován. „Ano, chápete.“

Důstojníkovy rty se zachvěly. Pilotka stanula po jeho boku a úsměv na její tváři byl očividně zcela upřímný.

„Je nám líto, že to musíme udělat,“ řekla, „ale potřebujeme se zeptat, co tady děláte.“

„Mohl bych se vás zeptat na totéž,“ opáčil Dathan. Miramir vedle něj svráстила čelo a nepatrně zavrtěla hlavou. Důstojník nereagoval, jen po Dathanovi střelil chladným pohledem.

„Jsem poručík Zaycker Asheron. Tohle je má letecká seržantka Dina Dipurl. Nacházíte se na palubě *Starheart*, velitelské lodi eskadry Halo.“ Zvedl bradu tak vysoko, že už to výš snad ani nešlo. „Nacházíte se ve velmi nebezpečné části galaxie, mladíku.“

Dathan přikývl. „To už jsme zjistili. A také,“ dodal, „v části galaxie na hony vzdálené od Galaktického jádra.“ Rozpráhl ruce. „Děkujeme za záchranu, ale jsme jen cestovatelé. Nepatříme k vaší republice a ani nechceme patřit.“

Asheron se ušklíbl, ale neodpověděl.

„Pak to považujte za rutinní kontrolu,“ prohlásila letecká seržantka Dipurl. „Napadení piráty není žádná maličkost.“ Usmála se a přidřepla si, aby měla oči na stejné úrovni jako Rey. Usmála se na holčičku a pak zvedla oči k rodičům. „Jste všichni v pořádku? Vaše loď nevypadá zrovna nejlíp.“

„Náš hyperpohon je trochu náladový,“ poznamenala Miramir. „Čekali jsme, až motivátor vychladne, abychom se mohli pokusit o další skok. Tehdy nás přepadli.“

„A měli nějaký důvod vás přepadnout?“ zeptal se Asheron ostře. Dipurl se zvedla a zavrtěla hlavou.

„Pane, při vši účté, potřebují vůbec piráti a bandité důvod k útoku? Koneckonců, proto jsme přece tady.“

Asheron povytáhl obočí. „Naše úkoly jsou tajné, seržantko.“ Jeho podřízená sklopila zrak a on se spokojeně obrátil zpátky k Dathanovi.

„Takže, kam máte namířeno?“

„Jen prolétáme,“ zamumlal Dathan.

Asheronův výraz zdrsněl. Zjevně to byl člověk, který potřeboval, aby věci měly svůj řád a vše probíhalo podle pravidel. „Ale *kam* přesně?“

Dathan a Miramir si vyměnili pohledy. „To nevíme,“ pokrčila rameny Miramir.

„Jste snad nějaký vesmírní tuláci?“ Asheron si znovu odfrkl. „A odkud jste přiletěli?“

Dathan se chystal odpovědět, ale Miramir ho předešla.

„Z Jakku,“ prohlásila.

„O něm jsem nikdy neslyšel.“

Lhal. Dathan to poznal podle toho, jak rychle Asheron odpověděl, aby znovu ukázal svou převahu a moc, kterou nad nimi v tu chvíli měl. Bitva o Jakku se odehrála před šestnácti lety a všichni určitého věku si tu planetu pamatovali. Asheron rozhodně do této kategorie spadl.

„Hrozí nám nebezpečí,“ přiznala Miramir. „Potřebujeme pomoc.“

„Vážně?“ Asheronův tón naznačoval, že ho jejich současná situace příliš nezajímá, pouze odpovědi na jeho vlastní nesmyslné otázky. Obrátil se k pilotce. „Seržantko, uzavřete to. Tahle zajižďka nás už stála zbytečně moc času.“

Miramir s Dathanem se na sebe podívali. Asheron si upravil přilbu v podpaží a otočil se k odchodu, ale Miramir udělala pár kroků vpřed a zatahala ho za loket. Zastavil se a podíval se na její ruku.

„Copak to nechápete?“ naléhala. „Potřebujeme pomoc. Nemá snad Nová republika lidem pomáhat?“ V rozčilení sáhla pod tuniku a vytáhla tenký stříbrný řetízek. Pozvedla ho a ukázala amulet, který na něm visel – byl stylizovaný, vypadal jako dýka a působil jaksí... děsivě. „Pronásledují nás Sithové.“

Dathan cítil, jak se mu zhoupl žaludek. Ten amulet – čarodějný talisman hex – patřil jemu. Nosil ho celý život, i když utekl z domova... měl ho u sebe, symbol všeho, co nenáviděl a čím se nikdy nechtěl stát. Nechal si ho – ale neměl žaludek na to ho nosit. Před lety si od něj Miramir ten talisman hex vzala a slíbila, že ho bude nosit na srdci jako symbol toho, že jejich láska dokáže překonat každé zlo.

Asheron se na ni podíval a usmál se tenkou, napjatou linkou rtů, bez jakékoli vřelosti nebo zájmu.

„Skutečně?“

Dathan zamrkal. Byl snad Asheron vážně *takový* ignorant? Nečekal, že jim Nová republika pomůže, ale že by její starší důstojník vážně ani netušil, kdo jsou Sithové?

Ale na druhou stranu... třeba to vážně netušil. Možná si myslel, že už dávno vymřeli, stejně jako většina ostatních obyvatel galaxie.

Kéž by to byla pravda. Dathan pohlédl na Miramir, ale ta teď jen zavrtěla hlavou a podívala se na amulet ve svých rukou. Měl sto chutí toho novorepublikového důstojníka praštit, hodně, hodně silně, ale moc dobře věděl, co by to pro celou jeho rodinu znamenalo. Povolil pěst a nechal ruku volně klesnout k boku.

„Nová republika pomáhá svým *občanům*, to ano,“ pokračoval Asheron a úkosem se podíval na Dathana, než se vrátil pohledem k Miramir, „ale sami jste řekli, že k ní nepatříte.“ Povzdechl si a jeho výraz zjihl. „Jestli vám můžu něco poradit,“ pokračoval tiše, „zmizte odsud a vyrazte někam blíž k Jádru. Možná pak bude vaše cesta o něco bezpečnější.“ S tím se otočil na patě. „Letecká seržantko Dipurl, za deset minut

očekávám vaše hlášení.“ Pak odkráčel k hlavním dveřím na opačné straně hangáru.

Miramir si s Dathanem vyměnili pohledy. Dathan ucítil, že mu Rey stiskla ruku, klekl si k ní a objal ji. Zvedl zrak a prohlédl si odspodu jejich loď. Vypadala přesně jako to, co byla – hromada šrotu.

„Musíte nám pomoci,“ řekl a obrátil se zpátky k seržantce. Miramir se k němu přivinula a natáhla se pro Reyinu druhou ruku. „Sama jste to řekla,“ pokračoval Dathan. „S touhle lodí se moc daleko nedostaneme.“

Dipurl se na ně s povzdechem podívala. „Dobře, zkusím se na to podívat,“ prohlásila, položila svou pilotní přilbu na palubu vedle rampy frachtáku a gestem jim naznačila, aby nastoupili. „Ale musí to být rychle. Zkusím se podívat, jestli by se nedalo něco opravit.“ Na okamžik se odmlčela. „Napadlo mě místo, kam byste odsud mohli doletět. Mám známého, který mi něco dluží – pracoval s mým otcem ještě v dobách Povstalecké aliance. Snad by vás u sebe mohl chvíli nechat, alespoň do doby, než si to necháte pořádně opravit.“ Mávnutím pobídla rodinu, aby nastoupila před ní do lodě. „A je mi líto, vážně,“ řekla a následovala je na palubu, „jediné, co můžu udělat, je podat o tom hlášení. Povězte mi, co víte o Sithech a o tom amuletu, a já všechno zapíšu. Třeba to někomu pomůže.“

KAPITOLA 3

HROBKA, SOUŘADNICE NEZNÁMÉ NYNÍ

V tmách se cosi pohybuje – stín vržený daleko, plazící se propastnou nocí. Jenže tenhle stín je něčím výjimečný: není ani živý, ani mrtvý.

Je to relikt... ozvěna. Projev přítomnosti dávných časů, zhouba, která nějak přežila, nějak našla způsob.

Našla *cestu*.

Teď už to vidí. Stále černější a černější, pohybující se, neustále se pohybující inteligence, ano. Mysl, ovšem bez formy a obsahu.

Nicméně – *přítomna* – zde.

Zavře oči. Nic to nezmění. Není vidět nic než propast, jen nicota, v níž žije ten stín.

V níž se tomu stínu daří.

V temnotě, ve věčné noci v její hlavě.

Ta nicota však není tichá. Je všechno, jen ne tichá. Je to kakofonie, zvuk tak hlasitý, že rozsvěcí každé nervové vlákno celé její existence, ačkoli ví, že fyzicky není nic slyšet.

Je to zvuk bolesti. Zvuk smrti. Zvuk tisíců a tisíců a tisíců duší křičících žalem a utrpením, než v jediném okamžiku vyhasnou. Bratři

a sestry. Synové a dcery. Matky a otcové. Píďata, větvánci, spřízněnci. Výtrusníci a opatrovatelky; vesmírní otcové a jejich bratři, jejich genoklastry a odnože. Zplozenci a potomci. Děti.

Celé generace živých, pozřené, jejich umírající výkřiky pohlčené a navěky ponechané jako pouhý odraz, uvězněné v temné nádobě vytvořené před staletími neobyčejnou, nelidskou silou.

Temnotou.

Stínem vrženým daleko.

A pak je tu ještě jeden zvuk. Hlas z dávné minulosti. Je vzdálený, volání rozléhající se obrovským údolím času a prostoru.

Ten hlas je děsivý.

Ten hlas je tak známý jako její vlastní.

BRZY.

Otevře své zlaté oči. V místnosti je světlo a milosrdné ticho. V uších jí zvoní, náhlá absence výkřiků je téměř stejně bolestivá, ozvěna toho hlasu jí dosud doznívá v hlavě.

Pomalou, pomaličku si vzpomíná, kde vlastně je. Vleže na podlaze mžourá po světě kolem sebe, zvedne ruku a dotkne se své tváře. Je teplá a vlhká, krev na konečcích prstů je jasně modrá jako pantorská obloha.

Místnost je osvětlena mihotavým plamenem, který osvětluje také podstavec z meteorického železa, a vedle podstavce leží maska ze stejné hvězdné hmoty. Masku je od ní odvrácená. Jemně se pohupuje, jako by ji tam právě někdo hodil.

Upřeně zírá na její zadní stranu, na křivku prázdnoty, temnoty, hlubokého stínu.

A znovu uslyší ten hlas.

BRZY.

BRZY.

Zavře oči a usne, vymění jednu noční můru za druhou, v té nejhlubší noci a v nejhlubším prostoru.

Probudí ji jiný zvuk, technický, moderní. Zvedne se z hnízda a překonává tepání v hlavě a bolest končetin.

Protože je nemůže nechat čekat. Ano, jsou trpěliví. Nesnesitelně trpěliví.

Ale také se rychle rozzlobí, a jestli je tu něco, co si netroufá, tak je to rozzlobit je.

Souhlasila, že jim pomůže. A oni souhlasili, že jí ukážou způsob. Takhle to bylo.

A ona nechtěla udělat nic, co by to ohrozilo.

Postaví se, aktivuje komunikátor a její hnízdo se rázem rozzáří elektrizující modří hologramu. Obraz se chvěje a pulzuje, podbarvený stejnou statickou elektřinou a rušením, které chrání stanoviště volajícího.

Poklekne před postavou zahalenou v temnotě. Kápě jí sotva zakrývá obličej, který je pevně ovinutý těžkými černými obvazy způsobem, jakým své rysy skrývají všichni kultisté Věčného Sithu.

Neví proč. A je jí to jedno.

Ale je poslušná.

„Čeho si žádáte, můj mistře,“ pronese a opakuje litanii, která se rozléhá časem jako výkřiky v masce, o níž věděla, že si ji bude muset brzy zase nasadit.

Tyčící se postava promlouvá a ona poslouchá a uvažuje, jestli to bude naposledy nebo jestli on vůbec dodrží svůj slib.

Možná že jednoho dne bude žádat příliš.

KAPITOLA 4

CHRÁM JEDIŮ MISTRA LUKA SKYWALKERA, OSSUS NYNÍ

„Luku? Strýčku?“

Luke Skywalker, sedící se zkříženýma nohama uprostřed kamenné podlahy, otevřel oči a vzhlédl. Mladík, který na Luka zavolal, stál ve dveřích jeho chýše napůl uvnitř, napůl venku, a ve tváři měl výraz plný očekávání a zároveň zjevně rozpačitý z toho, že Luka nechtěně vyrušil při meditaci.

Luke si povzdechl, ale z místa se nepohnul. Ve skutečnosti byl za to vyrušení rád.

Jeho meditace byla... složitá.

Zase.

„Bene, už jsem ti to říkal.“

Ben Solo si prohrábl prsty kštici černých vlasů. „Já... ach, ano, omlouvám se... *mistře* Skywalkerem.“

„Způsobů Jediů je mnoho,“ podotkl Luke, „a zahrnují kázeň a se-beovládání.“

„Ovšem, *mistře*.“

„A patří k nim také zaklepání, než vejdeš,“ dodal Luke s mírným a přátelským úsměvem.

Ben úsměv opětoval jen prchavě. Trochu se ošil a rozhlédl se po kamenné chýši. Malé stavení se nijak nelišilo od ostatních v chrámovém areálu, ale Luke ten výraz v Benově tváři už znal.

Umiňoval si, že na to půjde zlehka, ale nejen proto, že jeho padawan byl i jeho synovec. Zdaleka ne – rodinné vazby měly jen málo společného s učením řádu Jedi, na jehož obnově Luke tvrdě pracoval. Pro dosažení čistého soustředění, o které Jediové neustále usilovali, byly zapotřebí odstup a zdrženlivost a Luka dodržování těchto zásad jedno-duše uspokojovalo.

Ale Ben se snažil ze všech sil a Luke věděl, že být tady v ossuských lesích pro něho není lehké. Krajina byla malebná, chrám klidný a spořádaný a padawani se věnovali především výcviku. Volného času měli málo, a pokud jim to rozvrh vůbec dovoľoval, bylo tu jen nemnoho možností, jak ho trávit.

Ossus byl *přesně* takové místo, jaké by šestnáctiletý Ben Solo považoval za úmorně nudné. Studentský život byl možná teoreticky přitažlivý, ale prakticky nudný.

Ale Ben se snažil. Nejen to, byl dobrý – dokonce i teď, když stál ve dveřích, ležérně se opíral jedním ramenem o zárubeň a přitom si znovu prohrábl vlasy, v něm Luke cítil moc. Byla jako překrásná květina, která rostla v jeho padawanovi a čekala, až vykvete v něco úžasného. Luke si někdy říkal, že Ben jednou bude stejně mocný jako on.

Dědictví Skywalkerů sahalo hluboko.

Luke povytáhl obočí a pak se zasmál, protože narůstající ticho v chýši Bena očividně vyvádělo z míry ještě víc. Tohle Luke od svého synovce nečekal – byl to hodný chlapec, ale měl v sobě jisté napětí, vkrádající se úzkost, která vřela těsně pod povrchem. Luke to přičítal horlivosti, kterou se mu chtěl jakožto mistru chrámu Jediů zavděčit. Odráželo to však i vnitřní boj, Jediové versus rodina, synovec versus strýc, padawan versus mistr. Luke věděl, že to pro Bena jistě není snadné, bez ohledu na to, jak moc se to snažil skrývat.

A někdy se to snažil skrývat až příliš dobře.

„Tak co se děje, Bene? Potřebuješ ode mě něco?“

Ben v tu chvíli zpozorněl, a dokonce se vzpamatoval natolik, že se svému mistrovi mírně uklonil.

„Omlouvám se, mistře. Máte návštěvu.“

„Návštěvu? Nikoho nečekám.“

„Nenapadlo mě, že budu muset žádat o svolení, abych mohl navštívit starého přítele.“

Ben se obrátil za novým hlasem a do chýše vstoupil další muž.

Luke se zvedl na nohy a příchozího přivítal.

„Samozřejmě že ne,“ řekl. Jedi a návštěvník se navzájem uchopili rukama za předloktí. „Rád tě vidím, Lore.“

Lor San Tekka pustil Lukovu paži a ustoupil, aby se mistru Jedi formálněji uklonil. Pak se napřímil a položil Lukovi ruku na rameno. „Audienci u mistra Jedi nikdy neberu jako samozřejmost,“ podotkl. Otočil se k Benovi. „Mladý Bene Solo, vypadáš dobře. Jak pokračuje výcvik?“

Ben se staršímu muži prkenně uklonil. „Zdravím vás, pane,“ řekl. „A... eh...“

„Jde mu to dobře,“ zasmál se Luke. „Vlastně jsem si nemohl přát lepšího studenta.“

„To velmi rád slyším,“ přikývl Lor a obrátil se zpátky k Lukovi. „Mám nějaké informace, které by tě mohly zajímat, Luku, pokud –“

Teď byl na řadě Luke, aby položil ruku na rameno svému příteli. „To mě zajímá vždycky.“ Zadíval se na svého padawana. „A ty by ses měl učit, Bene. Lor a já toho musíme hodně probrat.“

Ben pohlédl na oba muže a znovu se uklonil, ale Luke si všiml, že se zamračil. „Hned, mistře.“ Pak se napřímil a s pohledem upřeným na Lora opustil chýši.

Luke došel ke dveřím a sledoval, jak jeho synovec kráčí po travnatém svahu. U dalšího shluku chrámových budov prováděla Twi'lečka s oranžovou pletí, Enyo, s třídou ratolestí sled cvičení s tréninkovými čepelemi.

Luke vzal svého přítele za loket a vrátil se s ním dovnitř. „Vlastně jsem rád, že jsi tady,“ řekl a zastavil se uprostřed kamenné chýše.

„Pořád se dějí, že?“ otázal se Lor s pohledem upřeným na Lukova záda.

Luke přikývl a otočil se. „A jsou stále horší.“

„Horší? Nebo silnější?“ Lor naklonil hlavu. „To je rozdíl, Luku. Musíš jen naslouchat Síle a ona tě povede.“

Lukovi pobaveně zaškubaly rty – ale Lor San Tekka ten výraz napodobil. Zvedl ruku. „Já vím, já vím, přívrženec Církve Síly si dovoluje poučovat mistra Jedi,“ zasmál se tiše Lor. „Možná se jednou poučím,

ale jsem stařec se starými zvyky.“ Založil si ruce na prsou. „Víš, kam tě tvé vize vedou?“

Luke se na starce upřeně zahleděl. „V tom právě potřebuju tvou pomoc.“

Lor svraštil čelo. „Vždy jsem připraven vést, mistře Skywalkere, ale jen toho, kdo je ochoten mě následovat.“ Rozpráhl ruce. „Síla sama o sobě pro mě zůstává záhadou. Nejsem si jistý, co podle tebe dovedu.“

Luke si uhladil vousy a posadil se opět se zkříženými nohama uprostřed místnosti na podlahu. „Chtěl bych něco zkusit.“

Lor zůstal stát na místě. „Luku, určitě je to dobrý nápad?“

Luke zvedl zrak. „Musím zjistit, co ty vize znamenají. Když budu meditovat, můžu zkusit popisovat, co zrovna vidím –“

„Luku, myslím to vážně.“ Lor si před přítelem klekl na kolena. „Nejsem Jedi. To přece víš. V chrámu určitě najdeš někoho jiného, kdo by ti mohl pomoci. Co třeba Ben?“

Ale Luke zavrtěl hlavou. „Jsi jediný člověk, který o těch vizích ví, a chci, aby to tak i zůstalo.“

Lor zvedl ruce a čelist se mu pohnula, jak se snažil něco namítnout, ale nakonec jen vzdychl.

„Dobrá,“ svolil. „Dohlédnu na tebe. Řekni mi, co vidíš, a možná mě Síla povede stejně jako tebe.“

„Díky,“ přikývl Luke. Zvedl bradu, zavřel oči a –

V jiném světě je otevřel, rozhlédl se a spatřil –

Nic. Tmu. Prázdnotu, v níž nic nebylo, prostor bez hranic a rozměrů, místo, které neexistovalo ani mimo hranice jeho vlastní mysli.

Avšak přesto *místo*.

Luke udělal krok vpřed, aniž by pod nohama něco ucítil, protože tam nic nebylo. Jeho kroky nevydávaly žádný zvuk, ani ho nikam nedonesly. Rozhlížel se kolem sebe, namáhal zrak, i když věděl, že tu nic neuvidí, žádné světlo, žádnou energii, nic.

Nenadálost té vize ho zaskočila. Navštěvoval to místo při svých meditacích už několik týdnů, ale podivný temný svět se obvykle objevoval až po nějaké době, jak se Lukovo vědomí vzdalovalo realitě, když soustředil mysl i tělo na meditaci. A pak, jako by padal z velké výšky, podlehl temné gravitaci, již nemohl uniknout, a byl tam.

V průběhu let se jeho meditace stále prohlubovaly a on se nořil do zákoutí své mysli nejen proto, aby odhalil potenciál, o němž věděl, že je tam skryt, ale také proto, aby se pokusil komunikovat s galaxií, která ho obklopovala. Věděl, že Síla je živá věc, v tom nejjednodušším smyslu slova jakési energetické pole, které drželo pohromadě celý vesmír. Síla nebyla moc, nebyla něco, co by se dalo ovládat nebo používat, s čím by se dalo manipulovat. Spíše umožňovala ostatním, aby se na ní podíleli – byla nesmírná a živá, a přesto nevnímající.

V tomto ohledu měl jeho přítel Lor San Tekka pravdu. Přívrženci Církve Síly nebyli citliví k Síle, ale to neznamenal, že nerozuměli jí nebo těm, kteří se dokázali napojit na pole podšívající samotné tkanivo bytí.

Ale tentokrát to bylo jiné. Luke zavřel oči a najednou tam *byl*. Věděl, že kdyby nedržel vlastní emoce v železném sevření, dostal by teď strach, a právem. Ale místo toho proměnil ten pocit, který v něm i teď rostl, v něco jiného, použil ho k napájení smyslů a rozšířil tak své vnímání okolí.

A ta prázdnota, jak si uvědomil, o něm jaksi... *věděla*, o tomto ná-vštěvníkovi, vetřelci odjinud.

Luke se soustředil.

Ano, teď to cítil. Přicházelo to a odcházelo už dříve, v předchozích vizích, ale jestli přítomnost Lora San Tekky opravdu měla nějaký vliv, nebo ne, nezáleželo na tom, protože teď to bylo silnější.

Něčí přítomnost.

Prázdnota už nebyla pustá.

Soustředil se.

Byla temná, ale lišila se od černé hrůzy, kterou před tolika lety cítil v přítomnosti císaře, a dokonce i v přítomnosti vlastního otce. Tu dovedl pochopit. Věděl, odkud se bere, věděl, jak může být světlo zkažené a pokřivené, proměněné v temnotu, pokroucenou a zneužitou jako nástroj moci, který neměl ve světle Síly místo.

Tato prázdnota k ní nepatřila, ale přesto byla živá a Luke nebyl sám.

Pak se prázdnota změnila, stala se realitou, ne abstrakcí.

Luke se ocitl v jakémsi dávnověku, někde velice daleko.

Někde... ve skrytu.

Černá země. Černá obloha. Obě ploché, chladné jako kov. Záblesky, elektrické výboje, které bičovaly zemi z oblohy v mohutných

sloupech energie, osvětlovaly šedý prach tvořící nízka, dusivá mračna, jako by se samotná obloha tlačila k zemi a drtila svět pod sebou až k prasknutí.

Spoušť. To bylo to správné slovo. Krajina toho místa byla rozmetána eony věků, vzduch byl suchý a nabitý nebezpečnou energií, jež tančila po povrchu z černého čediče, který už byl nezměrně starobylý.

A pak Luke –

„Nu?“

Luke otevřel oči. Seděl na podlaze, Lor San Tekka klečel před ním s rukama přitisknutýma ke kolenům. Nevypadalo to zrovna pohodlně.

Luke semkl rty a překvapilo ho, že jeho vize zmizela stejně rychle, jako se objevila.

„Pověz mi, co jsi viděl, Luku,“ vybídl ho Lor. „Popiš mi to.“

Luke se zadíval do prázdna a vybavoval si vzpomínky ve své mysli. Popsal prázdnotu a zčernalou krajinu – a temnou přítomnost, kterou cítil.

Lor pozorně naslouchal. Pak vstal a začal pomalým krokem přecházet po chýši. Protahoval si nohy, kolena mu hlasitě praskala a on se pokaždé bolestivě zašklebil.

Luke ho sledoval. „Chápeš z toho něco?“

Lor se zastavil a semkl rty. „Byli jsme na spoustě míst, Luku. Viděli jsme spoustu věcí.“

Luke přikývl. Byla to naprostá pravda – od císařovy smrti a pádu Impéria spolu strávili spoustu času. Luka poháněla touha obnovit řád Jedi v podstatě z ničeho. Sám za Lorem přišel, protože chtěl, aby mu starý průzkumník pomohl s hledáním reliquií a artefaktů souvisejících se Sílou. Společně se řídili hvězdným kompasem, který Luke objevil na Pilliu, a zmapovali síť jediských chrámů roztroušených po celé galaxii – z nichž možná polovina po čistce Řádu, kterou Impérium provedlo před čtyřmi desetiletími, upadla v zapomnění.

Jejich výpravy také přinesly jisté ovoce. Luke ve svém novém chrámu Jediů nashromáždil slušnou sbírku starobylých předmětů – knih, svitků, listin a datových karet; obřadních předmětů, pečeti a symbolů moci; technologií včetně světelných mečů, hvězdného kompasu a dalších. To vše Luke s Lorem studovali a starcovy hluboké znalosti o řádu Jedi byly

pro Luka, který se nechtěl jen učit, ale chtěl také *pochopit*, požehnáním při jeho snaze obnovit Jedie.

„Cítím, že je v tom nějaké *ale*,“ řekl Luke.

Lor začal znovu přecházet po chýši. „Může to být skutečné místo, nebo to zkrátka a jednoduše je jen vize – zpodobnění temnoty, která musí vždy existovat tam, kde je světlo.“

„Ale proč teď? Nikdy předtím jsem takové vize neměl.“

„Možná vliv nějakého artefaktu? Shromáždili jsme a prozkoumali řadu výtvorů temných umění, Luku.“

Znělo to uvěřitelně, ale Lukovi se to přesto nezdálo. V posledních týdnech se sice skutečně nedokázal soustředit, jeho každodenní rituály a výcvik s ratolestmi – přísná, neochvějná rutina – byly najednou narušené. Luke předal základní povinnosti svým starším žákům – včetně Bena –, zahrabal se ve své chýši a snažil se porozumět svým vizím. Ale už dlouho neměl v ruce žádnou sithskou relikvii. Dobře věděl, jaké nebezpečí mohou takové předměty představovat.

„Omlouvám se,“ řekl Luke a vstal. Oprášil si roucho krémové barvy a kybernetickou rukou si prohrábl světle hnědé vlasy. „Nevím, čeho jsem tímhle chtěl dosáhnout.“ Odmlčel se a zavrtěl hlavou. „Ale tohle... místo, nebo co to je. Vidám ho z nějakého důvodu, Lore. Cítím to.“

„No,“ začal Lor a poplácal svého přítele po rameni. „O tom nepochybuj, Luku. Vůbec o tom nepochybuj. Jen lituji, že ti nemohu nijak pomoci. Výzkum, práce v terénu – pátrání! – v tom si myslím, že mohu být užitečný. Ale bdít nad Jediem, který nahlíží do vlastní mysli?“ Mlaskl jazykem. „To je trochu mimo mé obzory.“

Luke se tiše zasmál a ve společnosti svého starého přítele se znovu uvolnil. „Asi máš pravdu,“ řekl. „Proč jsi vlastně přiletěl na Ossus? Říkal jsi, že jsi zjistil nějaké informace?“

„No,“ začal Lor, „bude to znít trochu... přízemně, řekněme, po tom všem.“

„Povídej,“ vybídl ho Luke. „Zajímá mě to.“

Lor přikývl. „Slyšel jsi někdy o planetě Yoturba?“

Luke sražil čelo. „Myslím, že ne.“

„Střední okraj, nic pozoruhodného,“ pokračoval Lor, „ale Lerctský historický institut tam provádí archeologické vykopávky.“

Luke cítil, že se mu zvedá obočí, jak to vzbudilo jeho zájem. „Našli něco?“

„Ne,“ zavrtěl Lor hlavou. „Tedy, alespoň zatím ne. Nicméně odhalili rozsáhlé osídlení. Nepodařilo se mi najít žádný záznam o tom, že by Jediové měli na Yoturbě chrám, ale to období je správné. Napadlo mě, že bychom se tam měli podívat. Samozřejmě, pokud můžeš chvíli nechat svůj chrám bez dozoru.“

Luke si zamyšleně uhladil vousy a přikývl.

„Ovšem,“ řekl. „Měli bychom tam vyrazit. Stejně by se mi hodil nějaký čas k přemýšlení.“

Protáhl se kolem Lora a vyšel před chýši. Z vrcholku nízkého kopce, kde jeho chýše stála, se rozhlédl a všiml si, že Ben vystřídal Enyo ve výcviku ratolestí.

Luke zvedl ruku, aby upoutal Benovu pozornost. Mladík souhlasně přikývl a ukončil výcvik.

„Jednou z něj bude dobrý Jedi, Luku,“ prohodil Lor a připojil se ke svému příteli u vchodu do chýše. „A naučit se zodpovídat za chrám, zatímco je jeho mistr pryč, mu jedině prospěje.“

Luke přikývl a poplácal přítele po rameni. Pak se vrátil do chýše, aby se připravil na výpravu, která ho čekala.

KAPITOLA 5

ŠROTIŠTĚ, KDESI POBLÍŽ VNITŘNÍHO OKRAJE NYNÍ

Pokud měl ten měsíc jméno, neznal ho. Vlastně ho moc nezajímal ani měsíc, ani nic jiného.

Už ne.

Pokud věděl, byl sám, ačkoli se příliš neobtěžoval zkoumat okolí šrotiště, na němž se zabydlel. Měsíc, stejně jako mnoho dalších v tom sektoru, měl velikost planety – standardní hmotnost, standardní gravitaci, standardní atmosféru –, a přestože byl chladný, byl obyvatelný a na ničem jiném nezáleželo.

A on mu říkal... vlastně mu neříkal nijak. Nebylo to třeba. Ano, znal souřadnice – *občas* se vydal za hranice měsíční gravitační studny, ale nikdy příliš daleko. Byl spokojený tam, kde byl. Tam venku ho nic nečekalo.

Měsíc byl prostě měsíc a šrotiště bylo prostě šrotiště. Nepůsobilo to moc poeticky, ale on si na literaturu stejně nikdy nepotrpěl.

Či je to šrotiště, neměl tušení, nezajímal ho to a za celou dobu, co tam byl, se to ani nesnažil zjistit. Bylo staré, to bylo zřejmé. Trosky tu ležely ve vrstvách jako na geologickém schématu, vrstva za vrstvou

kovového a keramického odpadu, zchátralé zbytky hvězdných lodí z dávno zapomenutých civilizací, impérií a republik. Na povrchu materiál rozměňoval vsudypřítomný vítr – který skučel a úpěl a v noci téměř *zpíval* mezi troskami, jako by byl sám formou života – na jakýsi hrubý stříbrný písek. Z této vrchní vrstvy vyčnívaly větší úlomky, některé zachovalejší než jiné, některé navzdory svému stáří a starobylému designu dokonce rozpoznatelné. Tryskové gondoly, jejichž vnitřnosti se už dávno rozpadly, utvářely obrovská potrubí, z nichž některá se táhla stovky metrů přes duny šrotiště a připomínala schránky nějakých obřích kovožravých červů, již trvale přežívali pod povrchem. Všude se válely i další části, v podstatě jen kovové kostry, všechny prastaré – nástavby a konstrukce, kokpity a kapoty motorů, a když hrabal pod povrch, našel kilometry a kilometry plastoidových kabelů, z nichž některé měly překvapivě zářivé barvy, červené, žluté a modré, a jejich tuhý materiál byl nesrovnatelně odolnější vůči staleté hnilobě a rozkladu než zbytky lodí, jimž tyto dráty a vedení sloužily jako nervová a oběhová soustava.

Nevěděl, odkud to vše pocházelo, a nestaral se o to, protože tu nebyl kvůli šrotu. Na této dávno opuštěné, bývalé skládce nezbylo vůbec nic užitečného, a právě proto si ji vybral, protože to znamenalo, že sem nikdo jiný neměl důvod létat. Možná se jednoho dne šrotištní měsíc stane cílem lovců chemických prvků, vybavených nástroji a znalostmi k dobývání čistých, surových minerálů, kovů a metaloidů. Anebo už se to stalo a nic víc už tu po nich nezbylo.

Nezáleželo na tom. Důležité bylo jen to, že byl sám, nikdo tento měsíc nenavštěvoval, a – a to bylo možná ze všeho nejdůležitější – nikdo ani netušil, že tu byl on.

Záleželo jen na tom, že jméno Ochi z Bestoonu bude pomaličku zapomenuto.

Dobře. Protože jeho současný úkol nevyžadoval ničí pomoc, a pokud měl najít, co hledal, potřeboval být sám a nesměl být rušen.

„Pane!“

Nu... ačkoli žil samotářsky, nebyl přísně vzato, *sám*.

„Pane!“ ozval se znovu pisklavý, koktavý hlas jeho droida. „P-p-p-pane.“

Ochi se zastavil a vzdychl. Jeho respirátor ten zvuk zesílil a rozezněl jako ozvěnu. Ano, atmosféra tu sice byla dýchatelná, ale měl podezření, že vdechování stříbrného písku by pro něj dlouhodobě nebylo nejlepší, a rozhodně sem nepřiletěl zemřít. Ani zdaleka ne.

Ochi si odhrnul kapuci pláště a poklekl ke droidovi. Byla to malá jednotka složená ze dvou hlavních částí – jednoho kola s pogumovaným povrchem a kuželovité hlavy s plochým nosem – spojených kloubovým ramenem se třemi dlouhými zelenými štěrbinami, které tvořily droidovu optickou soustavu. Když si k němu Ochi dřepnul, droid trochu zarejdlil ve stříbrném písku a tři krátké antény v zadní části jeho hlavy se zachvěly, jako by se bál být tak blízko svého majitele.

„Co se děje, D-O?“

„Já-já-já-“

„Tak ven s tím,“ vyběhl ho Ochi, „nebo tě dnes zase nechám venku. Uvidíme, jestli se tvému mazivu bude ta zima líbit, co?“

Nato D-O povyjel na hřeben stříbrné duny, po které dvojice stoupala, a zastavil se. Tam zavrtěl hlavou, jako by se snažil Ochiho přimět, aby nahlédl přes hřeben, za nímž se nacházelo jejich tábořiště.

Ochi následoval droida nahoru do svahu – ten stroj nebyl nic víc než nízkointeligentní jednotka pro ukládání a vyhledávání dat, ale na Ochiho v minulosti udělala dojem citlivost jeho senzorů. Pokud se D-O odvážil upoutat Ochiho pozornost, obvykle k tomu měl dobrý důvod.

Obvykle. Protože právě teď, když skenoval tábořiště a opatrně držel hlavu dole, neviděl nic, co by nečekal.

Znovu si povzdechl, narovnal se a obrátil se k droidovi. Z opasku vytáhl krátký kus matně černé trubice, jeden z mála užitečných kousků šrotu, který sebral hned po přistání. Nebyl si jistý, z čeho je vyrobená – byla černá a leštěná, připomínala spíš kámen než kov a byla lehce zakroucená –, a už vůbec ho nenapadalo, k čemu mohla původně sloužit.

Ale ať už to dřív bylo cokoli, teď to splňovalo všechny jeho požadavky.

Ochi se rozmáchl a udeřil trubkou D-O zezadu do hlavy. Droid padl dopředu a zarazil se nosem do písku. Zatímco vyděšeně blekotal, Ochi mu přišlápl botou zátylek a přidržel ho v písku. D-O marně točil kolečkem ve snaze se vyprostit a zvedl přitom do vzduchu oblak stříbrného prachu.

„Možná se jednoho dne naučíš neplýtvat mým časem, *droide*,“ řekl Ochi a poslední slovo zašeptal, jako by šlo o urážku. Pak zvedl nohu a kopl D-O zezadu do kolečka. Droid se chvilku kutálel po svahu, než se mu podařilo vytáhnout hlavu z písku a klouzavě se zastavit. Zatřepal hlavou a snažil se vysypat písek ze svých útrob.

„Promiňte, pane. O-o-o-omlouvám se, pane. Promiňte.“

„Sklapni,“ okřikl ho Ochi. „Co přesně jsi mi nemohl říct rovnou?“

Droid sebou škubl a obrátil kuželovitou hlavu vzhůru, aby se podíval na svého pána.

„Nějaký pohyb. Pane. Pohyb. Pohyb.“

Ochi se podíval na D-O, pak se otočil a vyšel zpátky na hřeben. Shlížel na tábořiště a snažil se najít něco neobvyklého, vybočujícího.

Za tu dobu se na měsíci celkem pohodlně zabydlel. Uprostřed planiny seděla jeho loď, *Bestoon Legacy*. Hlavní rampa byla otevřená, ale Ochi na ni postavil dočasný přístřešek z údržbového lešení a těžké plastoidové plachty, čímž si rozšířil dostupný prostor a zároveň chránil loď před pískem. Pod plachtu natahal bedny s vybavením a další kusy vnitřních doplňků z *Legacy*, aby si vytvořil něco jako dílnu.

Nic neobvyklého však Ochi neviděl ani neslyšel. Jeden cíp plachty zapleskal ve větru a měsíční zpěv s blížícím se soumrakem sílil. Pomyšlel si, že bude muset ten cíp připevnit, vydal se dolů po svahu a boty se mu bořily do duny. D-O se za jeho zády zavrtil a skřípavě zavrčel, jako by se jeho vokabulátor chystal nadobro vypovědět. Ochi se zastavil a ohlédl se na droida.

I když ten hloupý stroj nenáviděl a opovrhoval jím jakožto jedinou společností na tomhle zpropadeném měsíci – *důvěřoval* mu.

Jestli D-O zaznamenal pohyb, pak to byla jistě pravda.

Ochi poklekl na jedno koleno, sáhl pod plášť a vytáhl zpod něj otlučený kvadrohled. Odhrnul si plášť z ramen, stáhl si kapuci a přiložil kvadrohled k brýlím své masky s respirátorem. Když zařízení nastavil, zaplnil mu výhled poškrábaný, ale zvětšený obraz prostoru pod ním, jeho lodi, dílny i okolních trosk s pomalu rolujícími údaji a orientačními čarami, jak kvadrohled analyzoval a předkládal uživateli změřt údajů, které by pro Ochiho mohly být užitečné, kdyby někdy přišel na to, jak je správně interpretovat.

Pozorně vše skenoval, pomalu, zleva doprava. Vítr stále sílil a zvedal stříbrný písek ve vírech, v nichž ševalil vzduch. Kvadrohled se zaměřil na pohybující se zrnka a udával Ochimu vzdálenost, stupně pohybu a velký počet referenčních bodů, které byly úplně k ničemu.

A v tom byl právě ten problém. Kovový písek dělal v údajích ze senzorů paseku. To byl další důvod, proč na tento měsíc nikdo nelétal a proč žádná loď, dokonce i při nízkém průletu, nezaznamenala jeho loď usazenou na pláni šrotiště. D-O se tomuto rušení přizpůsobil

a naučil se ho odfiltrovat, ale teď, když Ochi cítil, jak se mu kvadrohled zahřívá v rukavicích, zatímco se přístroj snažil zpracovat to, na co byl namířen, ho napadlo, jestli už i jeho malý droid nedospěl na konec své užitečnosti.

Sklonil kvadrohled a zadíval se před sebe. Poblíž jeho lodi se zvedl prachový rarášek, miniaturní vír, který do sebe vtáhl třpytivý stříbrný písek, a pak se rozplynul stejně rychle, jako se objevil. Vzápětí se znovu zvedl vítr a pleskl Ochiho pláštěm přes masku, než si ho stačil odhrnout, a pak byl zase na okamžik naprostý klid.

Dole nic nebylo.

„Je na čase, aby sis upravil senzorovou soustavu,“ zamumlal Ochi ke svému droidovi, vstal a zamířil po duně dolů. „Nebo ti ji upravím sám.“

D-O za ním se znovu zavrtil, cosi si pro sebe mumlal a v bezpečné vzdálenosti následoval svého pána.

V Ochiho provizorní dílně byl sice nepořádek, ale navzdory uvolněné plachtě milosrdně bez písku. Jakmile byl uvnitř a D-O s ním, zajistil vstupní chlopeň a pak přešel do rohu uvázat uvolněný uzel. Spokojeně vstal, rozepnul si plášť u krku a přehodil ho přes bednu s vybavením. Oprášil ze sebe zbytky písku a vydal se po rampě vzhůru do *Bestoon Legacy*.

Vnitřek lodi byl prostorný, ale napěchovaný dalšími plastoidovými bednami. U stěn jich byly naskládány celé hromady, další byly vytažené dopředu a jejich zapečetěná víka odklopená, aby byl vidět jejich obsah. Z několika beden byl sestaven stůl, další sloužila jako stolička. Na stole byl vyložen obsah několika dalších, nyní prázdných beden.

Nacházely se tu knihy, mapy, dokonce i papíry, většinou staré a zahnědlé, napsané na zpracované buničině stromů nebo na jemně vydělaných zvířecích kůžích. Byly to unikáty, které měly značnou hodnotu samy o sobě, nehledě na informace, jež na nich byly napsané nebo vytištěné. Bylo tu i několik novějších dokumentů, jejichž syntetické listy se ve srovnání s jejich starobylými protějšky jasně leskly. Na dvou bednách ležel zcela samostatně jeden velký svazek s dávno ulomeným hřbetem, flekatými a zohýbanými stránkami, téměř odtrženými od vazby. Přímo na otevřené dvojstraně ležel velkoformátový datapad se stylusem.

Ochi přistoupil ke stolu a D-O rychle odjel do rohu, kde si z odhozených papírů udělal útulné, téměř skryté hnízdečko hned vedle svého dobíjecího portu.

Ochi si prohlížel své dílo – svůj *výzkum* – minutu, dvě, tři, a pak otráveně zasyčel. Jeho jedinou rutinou byla každodenní pětikilometrová obchůzka šrotiště a ta mu měla pročistit hlavu a umožnit jeho podvědomí řešit problémy a hádanky, zatímco on se soustředil jen na to, aby kladl jednu nohu před druhou.

Dnes jeho podvědomí mnoho neudělalo. Bylo unavené, stejně jako jeho vědomý protějšek. Ochi už ty knihy studoval dlouho.

Možná až příliš dlouho.

Ztěžka dosedl na bednu, sundal si rukavice a respirátor a obojí odhodil do otevřené bedny plné dalších starých dokumentů, jež stála vedle něj. Třel si lysou nažloutlou kůži na hlavě, napjatou jizvami po popáleninách. Světélka kybernetického implantátu, jenž mu obepínal zadní část lebky a zakrýval obě uši, matně poblikávala. Naklonil se nad stůl a dvě kulaté, černé kybernetické oči usazené v jeho vyhlazené tváři se soustředily na text, který se mu zatím nepodařilo přeložit. Sáhl po datapadu, bledým jazykem si přejížděl po ústech bez rtů a znovu se pustil do práce.

Rozluští text a najde to místo, tu zatracenou planetu, která byla stejným dílem prokletá i požehnaná.

Exegol.

Už byl blízko. Věděl to. *Cítil* to.

To si alespoň říkal, jako by to mohl pouhým přáním proměnit ve skutečnost. Protože Ochi z Bestoonu po Exegolu pátrál už dlouho, hodně dlouho, a ačkoli v duchu věděl, že je to beznadějně, odmítal se vzdát.

Jednou tam už byl. A hodlal se tam dostat znovu.

Jenže Exegol se nenacházel jen v nějaké neznámé oblasti vesmíru; tato starobylá planeta byla *skrytá*, odcloněná od zbytku galaxie, ať už záměrně, nebo jako vedlejší účinek jakéhosi tajuplného rituálu, to Ochi nevěděl. Ale... jednou už to dokázal a dokáže to znovu. Překročil zónu Rudé pláště, onen vražedný prostor karmínového chaosu chránícího planetu Sithů. Dostal se tam. Na Exegol. *Byl tam*. Věděl, jaká tajemství ta temná planeta skrývá. Tajemství, která by mohla být jeho. Věci, které viděl, věci, které se naučil během své krátké návštěvy před tolika lety. Tajemství, která mu císař našeptával do ucha, tajemství, která mu značoval Darth Vader.

Ochi věděl, že to byl pouhý začátek, jen nepatrný zlomek moci, která dřímala pod rozpraskaným černým povrchem té mrtvé planety.

Moci? Ochi se zasmál. Ano, kdysi toužil po moci. Po moci a bohatství. Ale tuto kořist nikdy nechtěl využít k vládnutí – protože, podívejte, vládnout galaxii? Jaký to mělo smysl? Říkal si, že kdybyste opravdu vládli galaxii, měli byste... co, personál? Služebníky? Poskoky? Trubce, kteří by dělali všechnu práci za vás, zatímco vy byste seděli na svém ebonitovém trůnu a sklízeli plody?

Ne. To pro něj nebylo. Možná ani tehdy to pro něj nebylo a teď o to rozhodně nestál. Moc měla řadu podob a ta, po níž toužil nyní, patřila do úplně jiné kategorie.

Ochi z Bestoonu chtěl mít moc žít, uzdravit se, stát se... znovu sám sebou.

Ochi dávno ztratil pojem o čase, ale už to bylo několik let, co se samotným Darthem Vaderem překonával hrůzostrašné propasti zóny Rudé pláště. Ochi byl tehdy nedobrovolným společníkem Temného pána ze Sithu, který pátral po císařových tajných dílech. Právě na té planetě, skryté před galaxií, objevili obrovskou flotilu, kterou pomalu stavěli kultisté a jejich zotročení dělníci – stovky hvězdných destruktörů, každý tisíckrát silnější než ty, s nimiž operovalo Imperiální loďstvo. Šlo o lodě vybavené obřími kanony, jejichž síla se rovnala zbrani Hvězdy smrti, schopné ničit celé planety. Jejich energii usměrňovaly a soustřeďovaly úlomky krystalů Kyber, odštěpené z ohromné hory z tohoto nerostu, nahromaděné v srdci chrámové pevnosti kultistů.

Právě tato kyberová hora Ochiho poznamenala. Když sledoval, jak jsou krystaly vytrhávány ze svých útvarů, křičely bolesti a uvolnily příval energie, jež mu sežehla kůži na lebce a vypálila oči z důlků. A kultisté Věčného Sithu stále hromadu krystalů mučili, i ve chvíli, kdy ji rozdělovali a naplňovali Kyber – jak věřili – ještě větší silou pro mocné zbraně své flotily.

Ochi si tu bolest dobře pamatoval. Pamatoval si temnotu. A pamatoval si hlas císaře Palpatina, hluboký, melodický a téměř uklidňující, když ho kultisté Věčného Sithu opravovali, vyměňovali mu oči a dávali mu kybernetickou náhlavní jednotku, aby nahradili poškozené části mozku.

Jenže být opravený neznamenal být uzdravený. Po té nehodě už Ochi nebyl stejný jako dříve, nejen kvůli svým zraněním, ale kvůli něčemu jinému, co se změnilo hluboko v jeho nitru.

Spatřil světlo Exegolu a bylo nádherné. Mocné – mělo sílu ničit, ale i léčit. Obnovovat. Znovu zcelovat.

Je pravda, že přežil. Opustil Exegol a vrátil se do služeb toho či onoho pána – znovu Vadera, lady Qi'ry a Rudého rozbřesku i dalších –, zatímco se v temných zákoutích jeho mysli stále ozýval císařův hlas, protože vzpomínka na skrytou planetu Sithů zářila stále jasněji.

Dělala to i teď, byla jasnější a žhavější než kdy dřív, planoucí rudé světlo jako srdce křičícího, zmučeného krystalu Kyber. Ochi byl teď starší, a přesto měl pocit, že teprve začíná, skládá věci dohromady, používá se za svým skutečným cílem, skutečným důvodem, proč byl do této Sithy zapomenuté existence vůbec umístěn. Potřeboval čas. A potřeboval život.

Potřeboval být zase sám sebou. Být zase kompletní.

Uzdravený, ne jen opravený.

A Exegol byl odpovědí. Věčný Sith mu mohl tato přání splnit, a když odmítne, vezme si jeho moc a udělá to sám.

Jediný problém byl v tom, že se tam nemohl dostat.

Nikdo to nedokázal. Zóna Rudé plástve byl rozlehlý a neprostupný prostor pekelné mlhoviny, který se bez správného navigačního přístroje nikdo neodvážil překonat. Clonil Exegol, jako by planeta ani neexistovala.

Ochi potřeboval sithský trasovač.

Nevěděl, jak funguje, a ani na tom nezáleželo. Viděl ten Vaderův v akci – prostě jste ho... nu, zapojili do navigačního počítače a trasovač se postaral o zbytek.

Ochi přelétl pohledem několik digitálních stránek ve svém datapadu a kybernetickým okem si prohlédl schémata, která se mu podařilo dát dohromady. Trasovač byl zvláštní věcicka, spíš umělecké dílo než vyspělé technologické zařízení; skulptura ze železa a skla, ukrývající v sobě magický oheň. Nevěděl tak docela, kdo nebo co jsou Sithové vlastně zač – císař byl děsivý jako máloco, ale dobře platil a Vader byl...

Nu, Vader byl podivín, nic jiného. Ale Ochi viděl, co dokázal, zahlédl moc, kterou jako by měl na povel, temný odraz Síly, kterou ovládali Jediové, jež Ochi lovil v dobách své slávy za klonových válek.

Ochi tomu tehdy ani teď příliš nerozuměl a ani ho to nezajímalo. Ale trasovač? To už bylo něco hmatatelného, nástroj, který se dal použít.

Samozřejmě se vyskytly komplikace. Trasovače byly jen dva, protože... prostě byly jen dva. Něco, co vymysleli Sithové, prastarý obřad,

víra nebo co to mělo být, protože Sithové byli Sithové. Takže dobrá, dva trasovače. Jeden měl Vader a Ochi předpokládal, že císař měl druhý.

Problém byl v tom, že Vader i Palpatine byli mrtví. Znamenalo to tedy, že trasovače byly zničené?

Nebo jednoduše ztracené?

Ochi měl za to, že to druhé.

Nebo... si to alespoň namlouval. A teď už zbývalo jen jeden z nich najít – malou pyramidovou relikvii, která se vešla do dlaně a byla tam někde venku v hodně, hodně velké galaxii.

Jenže Ochi byl velice odhodlaný. Strávil honbou za trasovačem příliš mnoho času, než aby to teď vzdal. Bádal roky, a ještě zdaleka neskončil.

Protože našel stopy. O sithských trasovačích se psalo ve starýchotech, které nashlédal jako součást svého relikviáře. Sithští lordi, mistři a uředníci v průběhu věků v téměř matematickém cyklu povstávali a zanikali a ti, kdo jim sloužili, přicházeli a odcházeli spolu s nimi. Sithské trasovače, klíče k Exegolu? Ne, ty by se tak snadno neztratily ani nezničily. Bylo možné je najít a Ochi byl blízko.

Ta kniha byla stará, stránky křehké a na okrajích ohořelé, jako by ten svazek někdo na poslední chvíli vytáhl z hořící hvězdné lodi. Některé stránky byly poškozené víc než jiné, což náročný překlad ještě ztěžovalo. Proto měl D-O. Droid pro ukládání a vyhledávání dat patřil nějakému učenci, kterého Ochi zabil na Primus Cabru, když drancoval tamní knihovnu, a ta zatracená věc doslova žadonila o svůj elektronický život, když viděla umírat svého pána. Ochi chápal jeho užitečnost – D-O měl v sobě naprogramované nejen stovky jazyků, ale také složité algoritmy, které umožňovaly rychlou analýzu textů a jejich porovnávání s dalšími materiály uloženými v jeho překvapivě rozsáhlé databázi. A přesně to Ochi potřeboval.

Ochi odložil datapad a ohlédl se, aby zjistil, kde ten hloupý droid je. Cítil, jak v něm vzplál hněv. Vstal a sáhl po černé kovové trubici.

„D-O? D-O! Droid! Pojď sem, potřebuju tě.“ Ochiho nakřáplý hlas se rozléhal v útrobách *Bestoon Legacy*. Vstal ze svého provizorního sedátka, překvapen, že mu droid neodpovídá.

Pravdou bylo, že toho droida začal nenávidět. Byl malý a hloupý, měl naprogramovanou osobnost, která připomínala polointeligentního hlodavce. Byl plachý, slabý a neustále vystrašený. Někdy, když Ochi v noci ležel na lůžku, poslouchal zpěv písku a toužil po tom, dát

si skleničku, dvě, tři, možná čtyři, uvažoval, že vymaže jeho centrální procesor a začne znovu od nuly.

Věděl, že je to jen planá výhrůžka. Protože i když byl D-O otravný, obsahoval úplný souhrn jeho výzkumů a díky svým analytickým algoritmům dokonce přišel s potenciální, i když jen částečnou navigační mapou k Exegolu. Ochi stále potřeboval trasovač, ale v koutku duše vždycky věděl, že je tu možnost to prostě risknout a zónou Rudé plástve proletět. Nejspíš by to byla sebevražda, ale na druhou stranu, člověk má umírat při tom, co má rád, ne?

Proto Ochi D-O nenáviděl. Droidova data byla zásadní a zároveň zbytečná, neustále Ochimu připomínal jeho selhání, jeho pečlivý, a přesto neúplný a ve výsledku zcela nepoužitelný výzkum.

„Droide!“

Ozval se nějaký zvuk, třepotání, jako by hromádka starých, draho-cenných papírů sletěla z okraje jedné z beden. Venku zpíval vítr skrz stříbrné písky a žalostně naříkal.

Ochiho kybernetické oči se přepnuly do infračerveného režimu a snažily se zachytit droidovu tepelnou stopu. Zavrtěl hlavou a otočil se –

– a překvapením spadl na palubu, když se ocitl tváří v tvář vetřelci.

„Co to –?“

Vetřelec byl vysoký a hubený, zahalený v dlouhém černém plášti s podlouhlou úzkou kapucí. Ochi zdola spatřil pod okraji kapuce vetřelcův obličej. Ten obličej už kdysi viděl.

Nebo *spíše* neviděl. Vetřelcova hlava byla celá omotaná pevně utaženými širokými černými obvazy, kolem dokola, bez viditelných otvorů pro oči, nos nebo ústa.

„Ty!“ Ochi lezl pozpátku po palubě, pak se zastavil, když jeho ruka natažená dozadu na něco narazila. Nahmatal okolí a prsty mu sklouzly po stříbrném písku, který zaprášil boty osobě stojící za ním.

Otočil se na podlaze a vzhlédl k další postavě v rouchu, totožné s tou první. A pak se vedle tohoto druhého vetřelce objevili další dva.

„Jak jste se sem dostali?“ zeptal se Ochi s pohledem upřeným na kruh kultistů Věčného Sithu, kteří se záhadně zhmotnili v jeho lodi. Srdce mu bušilo v hrudi a cítil –

Co vlastně? Strach? To určitě ne. Ochi se nikoho nebál (říkal si). Ale... ano, byl to strach. Strach z toho, že byl dopaden, že ho kult Věčného Sithu sledoval, viděl, co čte, co zkoumá, odhalil, o co se pokouší, a osobně vystoupil z rudé mlhoviny, aby ho zastavil.

Takže ano, měl strach.

„Vstaň.“

Ochi při zvuku toho hlasu trhl hlavou, ale nebyl to první kultista, kdo promluvil. Připojila se k nim další postava. Tato osoba – žena – byla také oblečená v černém, ale ne v rouchu kultistů. Místo toho měla na sobě dlouhý přiléhavý oděv, zpola tuniku, zpola plášť, který se dole rozšiřoval do roztrpeného, zřaseného lemu vířícího kolem jejích bot. Celý oděv vypadal staře a omšele. Dlaně měla ta žena částečně odhalené a palec provlečený smyčkou na lemu rukávů odhaloval její modrou kůži. V jedné ruce držela válec z černého kovu dlouhý asi třicet centimetrů. Na hlavě měla masku z leštěného bronzu, kterou rámovala kaskáda dlouhých, špinavě tmavomodrých vlasů.

Právě od té masky nemohl Ochi odtrhnout oči. Děsila ho víc než náhlé zjevení kultistů. Vzbuzovala v něm... pocity, kterým nerozuměl, jako by pouhý *pohled* na tu masku spouštěl cosi hluboko v jeho mysli, jakési prapůvodní nutkání křičet, utéct a už nikdy nepřestat prchat.

Maska vypadala staře. Její povrch byl matný, poškrábaný a potlučený. Oči tvořily dvě úzké šterbiny z černého skla, které se ve světle letové paluby leskly, i když zbytek masky jako by světlo naopak pohlcoval. Chyběly jí nos a ústa byla naznačena řadou černých nýtů, jež tvořily zakaboněnou grimasu. Byla to zvláštní maska, částečně připomínala průmyslovou ochrannou pomůcku, ale také umělecké dílo, pečlivě vymodelovaný výtvar dávno zaniklé kultury. Byla krásná a zároveň děsivá.

„Vstaň,“ zopakovala. I její hlas přiměl Ochiho mimovolně ucuknout. Rozhodně patřil ženě, i když maska mu dodávala skřípavý, kovový podtón. V tom hlase však bylo ještě něco – jako by současně mluvil někdo jiný, přesně opakující ženina slova, ale tento hlas byl mužský a jaksi vzdálený, jako pozůstatek z jiného prostoru a času, a zřejmě se neozýval v Ochiho kyberneticky vylepšených uších, ale kdesi v jeho mysli.

Ochi se zvedl na nohy. Rozhlédl se, ale nikde kolem sebe neviděl D-O a najednou zatoužil mít toho hloupého droida vedle sebe. Bylo by to naprosto iracionální, ale přesto uklidňující. Pak se napřímil do své plné výšky, přesto však nesahal černé masce ani k očím. Nadechl se a vzdychl. Jestli to měl být konec, pak... byl konec. Byli v přesile. Jen doufal, že to bude rychlé.

„Tak jo, zkrátte to,“ řekl. „Nebudu prosit, žádonit ani se plazit. Jsem starý a unavený, ale každopádně ničeho nelituju. Ani teď, ani nikdy jindy. Nemůžete mi vyčítat, že jsem to zkusil.“

Kultisté, kteří ho obstoupili, stáli bez pohnutí a mlčeli. Ochi se otočil na patě a očima přejížděl z jednoho na druhého. Všichni byli stejní, oblečení v černých hábitech s kapucemi, rysy skryté za těsně utaženými černými obvazy.

Až na tu, která promluvila.

Otočil se zpět k vůdkyni a prohlédl si ji odshora dolů. Teď, když šok z jejich příchodu pomínul – když už byl smířený se svým osudem –, se veškerý Ochiho strach vypařil. Už neměl co ztratit.

„Tebe jsem ještě neviděl,“ kývl na ženu. „Ty jsi nějaká kněžka nebo co?“ Mávl rukou. „Ne, je mi to fuk.“ Otočil se ke knize na bedně. „Hádám, že to chcete zpátky. Fajn, tak si to odnese, já už to stejně nebudu potřebovat, že?“

Žena neodpověděla a kultisté se ani nepohnuli. Ochi bezmyšlenkovitě listoval v knize, pak se rozhlédl po skupině a znovu se otočil k jejich vůdkyni.

„No?“

„Exegol.“

Ochiho kybernetická optika se sama přizpůsobila. „Co s ním?“

„Hledáš Exegol.“

Ochi se znovu rozhlédl. „Ano. Vy víte, že ho hledám. Proto jste tady, ne?“

„Můžeme ti ukázat cestu,“ řekla žena v černé masce. „Můžeme ti ukázat cestu Rudým prostorem. Můžeme ti dát, co hledáš.“

Ochi si znovu olízl ústa bez rtů. „Cože?“ zeptal se po několikasekundové odmlce. „To mě tam prostě jen tak dovezete? Proč byste to dělali? Cesta na Exegol je tajemství – vaše tajemství.“

„Tajemství, jistě,“ zazněl zpoza masky ženin skřípavý hlas. „Tajemství, o které se s tebou můžeme podělit.“ Naklonila hlavu mírně na stranu, jako by Ochi představoval zajímavý exemplář hodný studia. „Jakmile si to zasloužíš.“

Ochi na ženu zíral – a pak se neubráníl a vyprskl smíchy. Popadl se za břicho a v předklonu se přerývaně nadechoval, jak nad sebou ztratil vládu. Cítil, že se mu kůže kolem kybernetických očí natahuje, a celý obličej ho začal bolet, jak se mu napínala zjizvená tkáň.

„Exegol!“ vyrazil ze sebe v přestávce mezi nadechnutími. Ruce si tiskl k břichu a znovu se začal smát. „Prostě mě jen tak vezmete na Exegol? Osobní doprovod na skrytou planetu?“ Odmlčel se. „Počkat, počkat, doprovod ne. Říkala jsi, že mi prozradíš tajemství. Správně,

tajemství. Neříkej nic, jde o trasovač! Prostě mi jeden předáš. Je to tak? Po všech těch letech, po vši mé práci, jste konečně usoudili, že jsem toho hoden?“ Narovnal se do své plné výšky a byl už téměř připravený plivnout ženě na roztržený lem černého pláště, když její ruka vystřelila vzhůru a zvedla před Ochiho zjizvenou tvář kovový váleček. Zajíkl se a zapotácel se vzad.

Ten váleček. Věděl, co to je. Vaderův sice vypadal trochu jinak, ale přesně věděl, co to je a co se stane.

Byl konec.

Ochi se znovu vyděsil a udělal jediné, co mohl. Otočil se k útěku a –

Tma. *Nicota*. Zjistil, že hledí do prázdnoty tak naprostě, tak absolutní, tak ryzí, že to připomínalo pohled do srdce černé díry.

Otočil se. Temnota byla všude kolem něj, obklopovala ho. Neviděl nic. Kabina *Bestoon Legacy* zmizela i s kultisty a jejich vůdkyní a všechno nahradila tato čirá prázdnota.

Jeho kybernetický implantát na hlavě chvíli zpracovával, co se děje, a pak mu podal jednoduché systémové hlášení.

Jeho oči byly vypnuté.

Vztekle zařval, znovu se otočil a rozpráhl ruce. Udělal krok vpřed a vzápětí se natáhl, aby kolem sebe něco nahmatal, ale kolem něho nic nebylo, žádné bedny, paluba ani vetřelci. Zastavil se na místě, nahmatal si obličej a konečky prstů přejížděl po tvrdých obroučkách elektronické optiky zasazené v očních důlcích.

„Co jsi to udělala?“ zeptal se do tmy. „Nevidím. Co jsi to udělala!“

A pak to ucítil, něčí přítomnost, postavu, která se mu tyčila za zády tak blízko, že téměř cítil její dech na kůži. Ucukl a přikrčil se, skoro jako by se chtěl tomu, kdo se k němu blížil zezadu, vyhnout. Jakmile se však pohnul, byla tu znovu, přímo za jeho ramenem, nakláněla se vpřed, neviditelná, nehmotná, ale přesto přítomná. Zdála se obrovská, chladná a ...

Špatná.

OCHI Z BESTOONU.

Ten hlas. U všech bohů, ten *hlas*. Hluboký dunivý bas, výslovnost tak úsečná, tak dokonalá, tak rozvážná. Pomalý a tichý hlas, který Ochi dobře znal, ale nemyslel si, že ho ještě někdy uslyší.

„Ne,“ zašeptal. „Ne, to není možné.“

Hlas se tiše zasmál a ten zvuk stačil k tomu, aby se Ochiho vnitřnosti proměnily v ledovou vodu.

VŠECHNO JE MOŽNÉ, OCHI Z BESTOONU.

Byl to hlas císaře Palpatina. *Mrtvého* císaře Palpatina.

BYL JSI VYVOLEN.

Ten hlas teď zněl v temnotě všude kolem. Ochi vzhlédl, zavrtil hlavou a pak padl na kolena a svěřil hlavu.

Co to bylo za noční můru?

MÁM PRO TEBE ÚKOL, KTERÝ MUSÍŠ SPLNIT.

Císařův hlas se nyní pohyboval zleva doprava, zprava doleva, nad ním, pod ním, kolem něj.

KDYSI JSI BYL LOVEC. BUDEŠ TEDY LOVIT ZNOVU.

Ochi se zajíkl, neschopen najít hlas.

NAJDEŠ TU DÍVKU. PŘIVEDEŠ JI KE MNĚ.

Každé slovo, které mrtvý císař pronesl, bylo hrozbou, každá slabika ostrá jako dýka, z níž kape jed.

Ochi zalitoval, že ho kultisté přece jen nepřišli zabít. Zavrtil hlavou.

„Nerozumím,“ vypravil ze sebe. „Nerozumím.“

MÍ UČŇOVÉ TĚ POUČÍ. KDYŽ SPLNÍŠ TENTO ÚKOL, ODMĚNA TĚ NEMINE. DOSTANE SE TI CESTY NA EXEGOL.

A pak se hlas změnil, podbarvil se smutkem a lítostí jako hlas křehkého starce, dávno ztracené duše. Tohle Ochiho vyděsilo snad ještě víc.

UŽ JEDNOU JSI MĚ ZKLAMAL. NEZKLAM MĚ ZNOVU, OCHI Z BESTOONU.

Než stačil Ochi odpovědět, ozval se v nekonečné tmě pronikavý řev, který zněl jako mohutná elektrická bouře, jež právě popustila uzdu své zuřivosti. Temnota kolem něj vzplála jasně rudým světlem a vzápětí ucítil ozon a na kořeni jazyka se mu rozlila štiplavá pachut'. Když se jeho optika přizpůsobila oslňujícímu svitu, zjistil, že hledí přímo na hrot dlouhé čepele rudé energie, jež zlostně bzučela jako lapený hmyz, s jádrem svítícím téměř bíle, obklopeným dokonalou září nejsytějšího šarlatu.

Ochi padl naznak, narazil na improvizovaný pracovní stůl a převrhl bedny, které s sebou strhly prastarý sithský text. Dopadl na palubu a vzhlédl, jeho oči opět funkční. Zjistil, že hledí na černou masku té ženy, jež držela světelný meč jen pár centimetrů od jeho tváře.

„Máš svůj úkol,“ prohlásila žena a čepel byla najednou pryč, jak se světelný meč deaktivoval.

Ochi si oddechl a rozhlédl se. Kultisté stáli nehybně jako sochy a žena s černou maskou si zasouvala světelný meč zpátky za pás.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Star Wars - Stín Sithu***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.